

Συλλογή της Νομολογίας

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
YVES BOT
της 9ης Νοεμβρίου 2016¹

Υπόθεση C-536/15

**Tele2 (Netherlands) BV,
Ziggo BV,
Vodafone Libertel BV
κατά**

Autoriteit Consument en Markt (ACM)

[αίτηση του College van Beroep voor het bedrijfsleven (διοικητικού δικαστηρίου αρμόδιου για οικονομικές υποθέσεις, Κάτω Χώρες)

για την έκδοση προδικαστικής απόφασης]

«Προδικαστική παραπομπή — Δίκτυα και υπηρεσίες ηλεκτρονικών επικοινωνιών — Οδηγία 2002/22/EK — Άρθρο 25, παράγραφος 2 — Υπηρεσίες πληροφοριών καταλόγου και καταλόγων — Οδηγία 2002/58/EK — Άρθρο 12 — Παροχή προσβάσεως σε δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα των συνδρομητών με σκοπό τη δημοσίευσή τους σε τηλεφωνικό κατάλογο ή την εκμετάλλυσή τους από υπηρεσία πληροφοριών καταλόγου — Μορφή και όροι της συγκαταθέσεως του συνδρομητή — Διαφορετική μεταχείριση αναλόγως του κράτους μέλους εντός του οποίου παρέχεται η υπηρεσία καταλόγων και/ή πληροφοριών καταλόγου — Αρχή της απαγορεύσεως των δυσμενών διακρίσεων»

I – Εισαγωγή

1. Με την παρούσα αίτηση προδικαστικής απόφασης, το College van Beroep voor het bedrijfsleven (διοικητικό δικαστήριο αρμόδιο για οικονομικές υποθέσεις, Κάτω Χώρες) ζητεί εκ νέου από το Δικαστήριο να διευκρινίσει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες οι επιχειρήσεις που χορηγούν αριθμούς τηλεφώνου στους συνδρομητές πρέπει να διαθέτουν τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα των συνδρομητών τους στους παρόχους υπηρεσιών καταλόγων και/ή πληροφοριών καταλόγου.

2. Ειδικότερα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί από το Δικαστήριο να διευκρινιστεί αν η αρχή της απαγορεύσεως των δυσμενών διακρίσεων που κατοχυρώνεται στο άρθρο 25, παράγραφος 2, της οδηγίας 2002/22/EK² απαγορεύει στις εν λόγω εταιρίες να προβαίνουν, όταν έχουν λάβει τη συγκατάθεση των συνδρομητών για τη δημοσίευση των δεδομένων τους σε τηλεφωνικό κατάλογο ή για την εκμετάλλυσή τους από υπηρεσία πληροφοριών καταλόγου, σε διαφορετική μεταχείριση των παρόχων υπηρεσιών καταλόγων και/ή πληροφοριών καταλόγου αναλόγως του κράτους μέλους εντός του οποίου παρέχονται οι ως άνω υπηρεσίες.

¹ — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

² — Οδηγία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 2002, για την καθολική υπηρεσία και τα δικαιώματα των χρηστών όσον αφορά δίκτυα και υπηρεσίες ηλεκτρονικών επικοινωνιών (οδηγία καθολικής υπηρεσίας) (ΕΕ 2002, L 108, σ. 51), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2009/136/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 25ης Νοεμβρίου 2009 (ΕΕ 2009, L 337, σ. 11).

3. Η παρούσα προδικαστική παραπομπή απορρέει από την αίτηση της βελγικής επιχειρήσεως European Directory Assistance (στο εξής: EDA), η οποία προσφέρει υπηρεσίες καταλόγων και πληροφοριών καταλόγου που είναι διαθέσιμες από το βελγικό έδαφος, να της διατεθούν στοιχεία από την Tele2 (Netherlands) BV (στο εξής: Tele2), τη Ziggo BV και τη Vodafone Libertel BV (στο εξής: Vodafone), τρεις επιχειρήσεις που χορηγούν στις Κάτω Χώρες αριθμούς τηλεφώνου. Δεδομένου ότι οι τελευταίες επιχειρήσεις αρνήθηκαν να παράσχουν στην EDA πρόσβαση στα δεδομένα των συνδρομητών τους, η EDA υπέβαλε στην Autoriteit Consument en Markt [Αρχή για την προστασία των καταναλωτών και της αγοράς (ACM)], ως εθνική ρυθμιστική αρχή, αίτηση για τη λύση της διαφοράς.

4. Η ACM, αφού ζήτησε τη γνώμη του Φορέα Ευρωπαϊκών Ρυθμιστικών Αρχών για τις Ηλεκτρονικές Επικοινωνίες (BEREC), απαίτησε μεταξύ άλλων από τις Tele2, Ziggo και Vodafone να διαθέσουν στην EDA τα βασικά στοιχεία των συνδρομητών τους (όνομα, διεύθυνση, ταχυδρομικό κώδικα, τόπο κατοικίας, αριθμό τηλεφώνου) κατά τρόπο δίκαιο, αντικειμενικό, κοστοστρεφή και αμερόληπτο, αρκεί η EDA να δεσμευθεί να χρησιμοποιήσει τα στοιχεία αυτά για να διαθέσει στην αγορά μια τυποποιημένη υπηρεσία πληροφοριών καταλόγου.

5. Η ACM έκρινε επίσης ότι η αρχή της απαγορεύσεως των δυσμενών διακρίσεων δεν επιτρέπει, αντιθέτως προς τη γνώμη της ολλανδικής αρχής προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, τη διαφορετική μεταχείριση αναλόγως του αν το αίτημα διαθέσεως στοιχείων υποβάλλεται από Ολλανδό πάροχο ή από πάροχο εγκατεστημένο σε άλλο κράτος μέλος και έτσι απέρριψε την άποψη ότι ήταν απαραίτητο να ζητηθεί ειδική συγκατάθεση των Ολλανδών συνδρομητών σε περίπτωση καταχωρίσεως των δεδομένων σε αλλοδαπούς τυποποιημένους τηλεφωνικούς καταλόγους.

6. Οι Tele2, Ziggo και Vodafone άσκησαν προσφυγή κατά των αποφάσεων της ACM ενώπιον του College van Beroep voor het bedrijfsleven (διοικητικού δικαστηρίου αρμόδιου για οικονομικές υποθέσεις).

7. Το εν λόγω δικαστήριο διερωτάται, μεταξύ άλλων, αν το άρθρο 25, παράγραφος 2, της οδηγίας καθολικής υπηρεσίας, και ειδικότερα η αρχή της απαγορεύσεως των δυσμενών διακρίσεων που κατοχυρώνεται με την εν λόγω διάταξη, επιτρέπει να τυγχάνουν διαφορετικής μεταχειρίσεως, ως προς την παροχή συγκαταθέσεως, τα αιτήματα διαθέσεως στοιχείων που υποβάλλονται από τους Ολλανδούς παρόχους και αυτά που υποβάλλονται από τους παρόχους που είναι εγκατεστημένοι σε άλλα κράτη μέλη της Ένωσης.

8. Κατά συνέπεια, το College van Beroep voor het bedrijfsleven (διοικητικό δικαστήριο αρμόδιο για οικονομικές υποθέσεις) αποφάσισε να θέσει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Πρέπει το άρθρο 25, παράγραφος 2, της οδηγίας [καθολικής υπηρεσίας] να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι ως αίτημα νοείται επίσης αίτηση εγκατεστημένης σε άλλο κράτος μέλος επιχειρήσεως η οποία ζητεί πληροφορίες για τις ανάγκες διαθέσιμων στο κοινό υπηρεσιών πληροφοριών καταλόγου και διαθέσιμων στο κοινό υπηρεσιών καταλόγων, παρεχόμενων εντός αυτού του κράτους μέλους και/ή εντός άλλων κρατών μελών;

2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα: μήπως η αρχή της απαγορεύσεως των δυσμενών διακρίσεων δίνει στον πάροχο ο οποίος χορηγεί τηλεφωνικούς αριθμούς, και ο οποίος δυνάμει εθνικής ρυθμίσεως οφείλει να ζητεί από τον συνδρομητή συγκατάθεση για την καταχώριση σε τυποποιημένο τηλεφωνικό κατάλογο και σε τυποποιημένες υπηρεσίες πληροφοριών καταλόγου, τη δυνατότητα να προβεί, στην αίτηση συγκαταθέσεως, σε διαφοροποίηση αναλόγως του κράτους μέλους εντός του οποίου η επιχείρηση, που ζητεί τις πληροφορίες κατά την έννοια του άρθρου 25, παράγραφος 2, της οδηγίας καθολικής υπηρεσίας, παρέχει τον τηλεφωνικό κατάλογο και την υπηρεσία πληροφοριών καταλόγου;»

9. Στις παρούσες προτάσεις, θα περιορίσω την ανάλυσή μου στο δεύτερο ερώτημα. Πράγματι, μόνο αυτό παρουσιάζει νομικές δυσχέρειες που απαιτούν βαθύτερη εξέταση, ενώ τα στοιχεία για την απάντηση στο πρώτο ερώτημα μπορούν να βρεθούν στο γράμμα των άρθρων 5 και 25, παράγραφος 2, της οδηγίας καθολικής υπηρεσίας.

10. Στο πλαίσιο της αναλύσεώς μου, θα αναπτύξω επομένως τους λόγους για τους οποίους φρονώ ότι το άρθρο 25, παράγραφος 2, της οδηγίας καθολικής υπηρεσίας καθώς και το άρθρο 12 της οδηγίας 2002/58/EK³, στο οποίο πρέπει αναγκάως να γίνει αναφορά, απαγορεύουν, κατ' αρχήν, στην επιχείρηση στην οποία υποβάλλεται αίτημα για παροχή προσβάσεως στα προσωπικά δεδομένα των συνδρομητών της να προβεί, εφόσον διασφαλίσει τη συγκατάθεση των συνδρομητών της, σε διαφορετική μεταχείριση των παρόχων υπηρεσιών καταλόγων και/ή πληροφοριών καταλόγου αναλόγως του κράτους μέλους εντός του οποίου παρέχονται οι ως άνω υπηρεσίες.

II – Το νομικό πλαίσιο

A – Το δίκαιο της Ένωσης

1. Η οδηγία καθολικής υπηρεσίας

11. Στην αιτιολογική σκέψη 11 της οδηγίας καθολικής υπηρεσίας εκτίθενται τα εξής:

«(11) Οι πληροφορίες καταλόγου και η υπηρεσία πληροφοριών καταλόγου αποτελούν ουσιαστικό μέσο πρόσβασης στις διαθέσιμες στο κοινό υπηρεσίες τηλεφωνίας και μέρος της υποχρέωσης παροχής καθολικής υπηρεσίας. Οι χρήστες και οι καταναλωτές επιθυμούν πλήρεις καταλόγους και υπηρεσία πληροφοριών καταλόγου που να καλύπτει όλους τους καταχωρισμένους συνδρομητές τηλεφώνου και τους αριθμούς τους [...]. Η οδηγία 97/66/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Δεκεμβρίου 1997, περί επεξεργασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και προστασίας της ιδιωτικής ζωής στον τηλεπικοινωνιακό τομέα [...], προστατεύει το δικαίωμα της ζωής των συνδρομητών όσον αφορά τη συμπερίληψη των πληροφοριών προσωπικού χαρακτήρα που τους αφορούν σε δημόσιο κατάλογο συνδρομητών.»

12. Το άρθρο 25 της οδηγίας καθολικής υπηρεσίας, το οποίο επιγράφεται «Υπηρεσίες πληροφοριών τηλεφωνικού καταλόγου», ορίζει:

«[...]

2. Τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν ότι, όλες οι επιχειρήσεις που χορηγούν αριθμούς τηλεφώνου σε συνδρομητές, ικανοποιούν κάθε εύλογο αίτημα για τη διάθεση, στο πλαίσιο της παροχής διαθέσιμων στο κοινό υπηρεσιών πληροφοριών καταλόγου και καταλόγων, των σχετικών πληροφοριών σε συμφωνημένη μορφή και κατά τρόπο δίκαιο, αντικειμενικό, κοστοστρεφή και αμερόληπτο.

[...]

3 — Οδηγία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Ιουλίου 2002, σχετικά με την επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και την προστασία της ιδιωτικής ζωής στον τομέα των ηλεκτρονικών επικοινωνιών (οδηγία για την προστασία ιδιωτικής ζωής στις ηλεκτρονικές επικοινωνίες) (ΕΕ 2002, L 201, σ. 37), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2009/136/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 25ης Νοεμβρίου 2009 (ΕΕ 2009, L 337, σ. 11).

4. Τα κράτη μέλη δεν εφαρμόζουν κανονιστικούς περιορισμούς που εμποδίζουν την άμεση πρόσβαση των τελικών χρηστών ενός κράτους μέλους, στην υπηρεσία πληροφοριών καταλόγου άλλου κράτους μέλους μέσω τηλεφωνικής κλήσης ή με αποστολή SMS, και λαμβάνουν μέτρα για την εξασφάλιση της πρόσβασης αυτής σύμφωνα με το άρθρο 28.

5. Οι παράγραφοι 1 έως 4 εφαρμόζονται, με την επιφύλαξη των απαιτήσεων του κοινοτικού δικαίου για την προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και της ιδιωτικής ζωής, και ιδίως του άρθρου 12 της οδηγίας [για την προστασία της ιδιωτικής ζωής στις ηλεκτρονικές επικοινωνίες].»

2. Η οδηγία για την προστασία της ιδιωτικής ζωής στις ηλεκτρονικές επικοινωνίες

13. Στις αιτιολογικές σκέψεις 38 και 39 της οδηγίας για την προστασία της ιδιωτικής ζωής στις ηλεκτρονικές επικοινωνίες εκτίθενται τα εξής:

«(38) Οι τηλεφωνικοί κατάλογοι διανέμονται ευρέως και είναι δημόσιοι. Για να προστατευτεί η ιδιωτική ζωή των φυσικών προσώπων και τα έννομα συμφέροντα των νομικών προσώπων, πρέπει ο συνδρομητής να είναι σε θέση να καθορίζει ο ίδιος εάν και ποια από τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα θα συμπεριληφθούν στον κατάλογο. Οι φορείς παροχής δημόσιων καταλόγων ενημερώνουν τους συνδρομητές που πρόκειται να περιλάβουν στους καταλόγους αυτούς σχετικά με τους σκοπούς του καταλόγου και με κάθε ενδεχόμενη επιμέρους χρήση ηλεκτρονικών εκδόσεων δημόσιων καταλόγων, ιδίως μέσω λειτουργιών αναζήτησης ενσωματωμένων στο λογισμικό, όπως λειτουργίες αντίστροφης αναζήτησης που παρέχουν σε χρήστες του καταλόγου τη δυνατότητα ανακάλυψης ονόματος και διεύθυνσης του συνδρομητή με βάση μόνον τον αριθμό τηλεφώνου.

(39) Η υποχρέωση ενημέρωσης των συνδρομητών σχετικά με τον ή τους σκοπούς των δημόσιων καταλόγων, στους οποίους πρόκειται να περιληφθούν τα στοιχεία ταυτότητάς τους, πρέπει να επιβάλλεται στο μέρος που συλλέγει τα δεδομένα για το σκοπό αυτό. Όταν τα δεδομένα μπορούν να διαβιβασθούν σε έναν ή περισσότερους τρίτους, ο συνδρομητής θα πρέπει να ενημερώνεται για αυτή τη δυνατότητα και για τον παραλήπτη ή για τις κατηγορίες των πιθανών παραληπτών. Η τυχόν διαβίβαση θα πρέπει να τελεί υπό την προϋπόθεση ότι τα δεδομένα δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν για λόγους άλλους από εκείνους, για τους οποίους συλλέχθηκαν. Εάν το μέρος που συλλέγει τα δεδομένα από τον συνδρομητή ή κάποιος τρίτος, στον οποίο έχουν διαβιβαστεί τα δεδομένα, επιθυμεί να τα χρησιμοποιήσει για κάποιον επιπλέον σκοπό, τότε είτε το μέρος αυτό είτε ο τρίτος πρέπει να ζητούν εκ νέου τη συγκατάθεση του συνδρομητή.»

14. Το άρθρο 12 της οδηγίας αυτής, το οποίο επιγράφεται «Τηλεφωνικοί κατάλογοι συνδρομητών», προβλέπει επιπλέον τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν ότι οι συνδρομητές ενημερώνονται, ατελώς και πριν περιληφθούν στον κατάλογο, σχετικά με τους σκοπούς έντυπων ή ηλεκτρονικών καταλόγων συνδρομητών που διατίθενται στο κοινό ή μπορεί να αποκτηθούν μέσω υπηρεσιών πληροφοριών καταλόγου, στους οποίους μπορεί να περιλαμβάνονται τα προσωπικά τους δεδομένα, καθώς και σχετικά με τις περαιτέρω δυνατότητες χρήσης που βασίζονται σε λειτουργίες αναζήτησης ενσωματωμένες σε ηλεκτρονικές εκδόσεις του καταλόγου.

2. Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε οι συνδρομητές να έχουν την ευκαιρία να καθορίζουν εάν και ποια από τα προσωπικά τους δεδομένα θα περιλαμβάνονται σε δημόσιους καταλόγους, στον βαθμό που τα εν λόγω στοιχεία είναι συναφή με τους σκοπούς του καταλόγου όπως καθορίζεται από τον φορέα παροχής του καταλόγου, και να επαληθεύουν, να διορθώνουν ή να αποσύρουν τα εν λόγω στοιχεία. Η μη εγγραφή, η επαλήθευση, η διόρθωση ή η απόσυρση των προσωπικών δεδομένων από τον δημόσιο κατάλογο συνδρομητών γίνεται ατελώς.

3. Τα κράτη μέλη μπορούν να απαιτήσουν να ζητείται η πρόσθετη συγκατάθεση των συνδρομητών για οποιοδήποτε άλλο σκοπό δημόσιου καταλόγου, εκτός της έρευνας των στοιχείων επαφής προσώπων βάσει του ονόματός τους και, εάν απαιτείται, ενός ελάχιστου αριθμού άλλων στοιχείων ταυτότητας.

[...]»

B – Η ολλανδική ρύθμιση

15. Κατά το άρθρο 1.1, στοιχείο e, του Besluit universele dienstverlening en eindgebruikersbelangen (διατάγματος για την καθολική υπηρεσία και τα συμφέροντα των τελικών χρηστών), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως της κύριας δίκης⁴:

«[Ω]ς τυποποιημένη υπηρεσία πληροφοριών καταλόγου νοείται μια διαθέσιμη στο κοινό υπηρεσία πληροφοριών καταλόγου με την οποία αναζητούνται αριθμοί τηλεφώνου μόνο βάσει στοιχείων που αφορούν το όνομα σε συνδυασμό με στοιχεία που αφορούν τη διεύθυνση, τον αριθμό οικίας, τον ταχυδρομικό κώδικα ή τον τόπο κατοικίας του συνδρομητή.»

16. Το άρθρο 3.1 του Bude, το οποίο μεταφέρει το άρθρο 25, παράγραφος 2, της οδηγίας καθολικής υπηρεσίας, έχει ως εξής:

«Πάροχος ο οποίος χορηγεί αριθμούς τηλεφώνου οφείλει να ικανοποιεί κάθε εύλογο αίτημα για τη διάθεση, στο πλαίσιο της παροχής διαθέσιμων στο κοινό υπηρεσιών πληροφοριών καταλόγου και καταλόγων, των σχετικών πληροφοριών σε συμφωνημένη μορφή και κατά τρόπο δίκαιο, αντικειμενικό, κοστοστρεφή και αμερόληπτο.»

17. Κατά το άρθρο 3.2 του Bude:

«1. Πάροχος διαθέσιμης στο κοινό τηλεφωνικής υπηρεσίας, ο οποίος πριν ή κατά τη σύναψη συμβάσεως με χρήστη ζητεί από αυτόν το όνομά και τη διεύθυνσή του (οδό και αριθμό, ταχυδρομικό κώδικα και τόπο κατοικίας), πρέπει επίσης να ζητήσει τη συγκατάθεσή του για την καταχώριση αυτού του είδους δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και του χορηγηθέντος αριθμού τηλεφώνου σε κάθε τυποποιημένο τηλεφωνικό κατάλογο και σε κάθε αρχείο συνδρομητών το οποίο χρησιμοποιείται για τυποποιημένη υπηρεσία πληροφοριών καταλόγου. Η συγκατάθεση στην οποία αναφέρεται η προηγούμενη περίοδος ζητείται χωριστά για κάθε είδος δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα.

2. Η παρασχεθείσα συγκατάθεση συνιστά σχετική πληροφορία κατά την έννοια του άρθρου 3.1.

3. Πάροχος διαθέσιμης στο κοινό τηλεφωνικής υπηρεσίας, ο οποίος ζητεί επίσης συγκατάθεση για την καταχώριση σε τηλεφωνικό κατάλογο άλλον από τον τυποποιημένο τηλεφωνικό κατάλογο ή σε αρχείο συνδρομητών που δεν χρησιμοποιείται αποκλειστικώς για την τυποποιημένη υπηρεσία πληροφοριών σχετικά με τους συνδρομητές, μεριμνά ώστε ο τρόπος με τον οποίο και η μορφή υπό την οποία ζητείται η συγκατάθεση της παραγράφου 1 να είναι τουλάχιστον ισοδύναμοι με τον τρόπο με τον οποίο και με τη μορφή υπό την οποία ζητείται η αρχική συγκατάθεση της παρούσας παραγράφου.»

4 — *Staatsblad* 2004, αριθ. 203, στο εξής: Bude.

III – Ανάλυση

18. Με το δεύτερο ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατ' ουσίαν να διευκρινιστεί από το Δικαστήριο αν το άρθρο 25, παράγραφος 2, της οδηγίας καθολικής υπηρεσίας, και ειδικότερα η αρχή της απαγορεύσεως των δυσμενών διακρίσεων στην οποία αναφέρεται, απαγορεύει σε μια επιχείρηση, στην οποία υποβάλλεται αίτημα για διάθεση προσωπικών δεδομένων των συνδρομητών της, να προβεί, εφόσον εξασφαλίσει τη συγκατάθεση των συνδρομητών της, σε διαφορετική μεταχείριση των παρόχων υπηρεσιών καταλόγων και/ή πληροφοριών καταλόγου αναλόγως του κράτους μέλους εντός του οποίου παρέχονται οι ως άνω υπηρεσίες.

19. Άλλως ειπείν, όταν το κατά το άρθρο 25, παράγραφος 2, της οδηγίας καθολικής υπηρεσίας αίτημα διαθέσεως υποβάλλεται από πάροχο υπηρεσιών πληροφοριών καταλόγου και/ή καταλόγων που παρέχει τις υπηρεσίες του εντός κράτους μέλους άλλου από το κράτος μέλος στο οποίο κατοικεί ο συνδρομητής, δύναται η ικανοποίηση του αιτήματος αυτού να εξαρτηθεί από ειδική συγκατάθεση του συνδρομητή;

20. Για να δοθεί απάντηση στο ερώτημα αυτό, πρέπει να ερμηνευθεί όχι μόνο το άρθρο 25, παράγραφος 2, της οδηγίας καθολικής υπηρεσίας, αλλά επίσης και το άρθρο 12, παράγραφος 2, της οδηγίας για την προστασία της ιδιωτικής ζωής στις ηλεκτρονικές επικοινωνίες.

21. Πράγματι, μολονότι το αιτούν δικαστήριο δεν αναφέρεται στην τελευταία διάταξη στο πλαίσιο του προδικαστικού του ερωτήματος, είναι απαραίτητο να γίνει αναφορά σε αυτήν όχι μόνο για να δοθεί λυσιτελής απάντηση στο ερώτημα, αλλά και διότι, κατά το άρθρο 25, παράγραφος 5, της οδηγίας καθολικής υπηρεσίας, η παράγραφος 2 του εν λόγω άρθρου εφαρμόζεται «με την επιφύλαξη των απαιτήσεων του κοινοτικού δικαίου για την προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και της ιδιωτικής ζωής, και ιδίως του άρθρου 12 της οδηγίας [για την προστασία της ιδιωτικής ζωής στις ηλεκτρονικές επικοινωνίες]».

22. Πρώτον, υπενθυμίζω ότι, κατά το άρθρο 25, παράγραφος 2, της οδηγίας καθολικής υπηρεσίας, τα κράτη μέλη οφείλουν να εξασφαλίζουν ότι όλες οι επιχειρήσεις που χορηγούν αριθμούς τηλεφώνου σε συνδρομητές ικανοποιούν κάθε εύλογο αίτημα για τη διάθεση στοιχείων, στο πλαίσιο της παροχής υπηρεσιών πληροφοριών καταλόγου και καταλόγων, κατά τρόπο δίκαιο, αντικειμενικό, κοστοστρεφή και αμερόληπτο.

23. Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο νομοθέτης της Ένωσης δεν διακρίνει αναλόγως του αν το αίτημα διαθέσεως στοιχείων υποβάλλεται από πάροχο εγκατεστημένο στην εθνική επικράτεια ή σε άλλο κράτος μέλος, καθώς οι επιχειρήσεις που χορηγούν αριθμούς τηλεφώνου έχουν υποχρέωση να ικανοποιούν «κάθε εύλογο αίτημα για τη διάθεση»⁵.

24. Εξάλλου, ο νομοθέτης φροντίζει να διευκρινίσει ρητώς ότι ο τρόπος κατά τον οποίο πρέπει να ικανοποιούνται τα αιτήματα αυτά πρέπει να είναι «δίκαιο[ς]» και «αμερόληπτο[ς]», πράγμα που αναγκαίως συνεπάγεται ότι ουδεμία διαφορετική μεταχείριση επιτρέπεται αναλόγως του αν το αίτημα υποβάλλεται από εθνικό πάροχο ή αλλοδαπό πάροχο, εκτός αν, προφανώς, είναι δεόντως αιτιολογημένη.

25. Δεύτερον, πρέπει να γίνει αναφορά στο άρθρο 12 της οδηγίας για την προστασία της ιδιωτικής ζωής στις ηλεκτρονικές επικοινωνίες, το οποίο ρητώς αφορά τους όρους με τους οποίους και τον τρόπο κατά τον οποίο τα δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα των συνδρομητών, τα οποία συγκεντρώνονται από την επιχείρηση που χορηγεί τους αριθμούς τηλεφώνου, μπορούν να κοινοποιηθούν για τη δημοσίευση δημόσιου τηλεφωνικού καταλόγου.

5 — Η υπογράμμιση δική μου.

26. Το Δικαστήριο ερμήνευσε τη διάταξη αυτή στην απόφασή του της 5ης Μαΐου 2011, Deutsche Telekom⁶, η δε ερμηνεία αυτή καθιστά κατά τη γνώμη μου δυνατό να συναχθεί η απάντηση που, εν προκειμένω, αρμόζει να δοθεί στο αιτούν δικαστήριο.

27. Στην υπόθεση εκείνη, το Δικαστήριο κλήθηκε να διευκρινίσει σε ποιο μέτρο η Deutsche Telekom, που εξασφαλίζει την παροχή καθολικής υπηρεσίας στη Γερμανία, είχε υποχρέωση, για τη σύνταξη δημόσιου τηλεφωνικού καταλόγου, να διαβιβάσει τα δεδομένα ως προς τους συνδρομητές τρίτων επιχειρήσεων σε δύο ανταγωνίστριες επιχειρήσεις στη γερμανική αγορά των υπηρεσιών πληροφοριών καταλόγου, την GoYellow GmbH και την Telix AG. Εν προκειμένω, η ρυθμιστική αρχή υποχρέωνε την Deutsche Telekom να διαβιβάσει τέτοιες πληροφορίες, συμπεριλαμβανομένων των δεδομένων για τα οποία ο συνδρομητής ή ο πάροχός του είχαν δεχθεί τη δημοσίευση μόνον από την Deutsche Telekom.

28. Ένα από τα προδικαστικά ερωτήματα που τέθηκαν στο Δικαστήριο ήταν αν μια τέτοια διαβίβαση έπρεπε να εξαρτάται από νέα συγκατάθεση του συνδρομητή.

29. Το Δικαστήριο έδωσε αρνητική απάντηση στο εν λόγω ερώτημα, κρίνοντας ότι η επιχείρηση που χορηγεί αριθμούς τηλεφώνου δεν υποχρεούται να λάβει νέα ή ειδική συγκατάθεση του συνδρομητή όταν τα δεδομένα του τελευταίου διαβιβάζονται σε ανταγωνιστή εκδότη τηλεφωνικού καταλόγου, με σκοπό τη δημοσίευση *παρόμοιου* καταλόγου. Το Δικαστήριο θεμελίωσε την ανάλυσή του στο γεγονός ότι η συγκατάθεση του συνδρομητή αφορά τον σκοπό δημοσίευσης των προσωπικών δεδομένων και όχι την ταυτότητα του παρόχου.

30. Για τη διευκόλυνση της αναλύσεώς μου, έχει ενδιαφέρον να εκτεθεί η συλλογιστική του Δικαστηρίου.

31. Πρώτον, το Δικαστήριο θεμελίωσε το συμπέρασμα αυτό στο γράμμα και στον σκοπό του άρθρου 12, παράγραφος 2, της οδηγίας για την προστασία της ιδιωτικής ζωής στις ηλεκτρονικές επικοινωνίες⁷. Μετά από ερμηνεία βάσει του πλαισίου και του συστήματος στα οποία εντάσσεται η διάταξη αυτή, έκρινε ότι η συγκατάθεση των συνδρομητών αφορά όχι την ταυτότητα ειδικά ενός εκδότη καταλόγου, αλλά *τον σκοπό δημοσίευσης των δεδομένων σε δημόσιο κατάλογο*. Το Δικαστήριο απέρριψε την ερμηνευτική εκδοχή ότι ο συνδρομητής διαθέτει «δικαίωμα να επιλέξει» συγκεκριμένο πάροχο υπηρεσιών πληροφοριών καταλόγου και/ή καταλόγων.

32. Στις σκέψεις 65 και 66 της αποφάσεως εκείνης, το Δικαστήριο έκρινε τα εξής:

«65. Ως εκ τούτου, σε περίπτωση κατά την οποία συνδρομητής ενημερώθηκε από την επιχείρηση που του χορήγησε αριθμό τηλεφώνου για το ενδεχόμενο διαβίβασης των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που τον αφορούν σε τρίτη επιχείρηση, όπως η Deutsche Telekom, με σκοπό τη δημοσίευσή τους σε δημόσιο κατάλογο και εφόσον ενέκρινε τη δημοσίευση των δεδομένων αυτών σε τέτοιο κατάλογο, εν προκειμένω σ' αυτόν της εταιρίας αυτής, τότε για τη διαβίβαση των ιδίων αυτών δεδομένων σε άλλη επιχείρηση με σκοπό την έκδοση έντυπου ή ηλεκτρονικού δημόσιου καταλόγου ή με σκοπό το να καταστεί δυνατή η πρόσβαση στους καταλόγους αυτούς μέσω υπηρεσιών πληροφοριών δεν πρέπει να απαιτείται εκ νέου η συγκατάθεση του συνδρομητή, υπό την προϋπόθεση ότι διασφαλίζεται ότι τα οικεία δεδομένα δεν θα χρησιμοποιηθούν για άλλους σκοπούς εκτός από αυτούς για τους οποίους συνελέγησαν ενόψει της αρχικής δημοσίευσής τους. Συγκεκριμένα, η, βάσει του άρθρου 12, παράγραφος 2, της οδηγίας για την προστασία της ιδιωτικής ζωής στις ηλεκτρονικές επικοινωνίες, συγκατάθεση δεόντως ενημερωμένου συνδρομητή όσον αφορά τη δημοσίευση των προσωπικών δεδομένων του σε δημόσιο κατάλογο αφορά τον σκοπό της δημοσίευσής αυτής και καλύπτει κατ' αυτόν τον τρόπο οποιαδήποτε

6 — C-543/09, EU:C:2011:279.

7 — Απόφαση της 5ης Μαΐου 2011, Deutsche Telekom (C-543/09, EU:C:2011:279, σκέψεις 61 και 62).

μεταγενέστερη επεξεργασία των εν λόγω δεδομένων από τρίτες επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται στην αγορά διαθέσιμων στο κοινό υπηρεσιών πληροφοριών καταλόγου και υπηρεσιών καταλόγου συνδρομητών, υπό την προϋπόθεση ότι η επεξεργασία αυτή επιδιώκει τον ίδιο αυτό σκοπό [8].

66. Εξάλλου, εφόσον συνδρομητής συγκατατέθηκε στη διαβίβαση των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που τον αφορούν σε συγκεκριμένη επιχείρηση με σκοπό τη δημοσίευσή τους σε δημόσιο κατάλογο που εκδίδει η εταιρία αυτή, η διαβίβαση των ιδίων αυτών δεδομένων σε άλλη επιχείρηση με σκοπό την έκδοση δημοσίου καταλόγου χωρίς ο συνδρομητής αυτός να δώσει εκ νέου τη συγκατάθεσή του, δεν θίγει την ουσία του δικαιώματος στην προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα, όπως προβλέπεται στο άρθρο 8 του Χάρτη [των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης].»

33. Δεύτερον, το Δικαστήριο αναφέρθηκε στο εξαιρετικά σαφές κείμενο της αιτιολογικής σκέψης 39 της οδηγίας για την προστασία της ιδιωτικής ζωής στις ηλεκτρονικές επικοινωνίες⁹.

34. Υπενθυμίζω ότι, στην αιτιολογική αυτή σκέψη, ο νομοθέτης της Ένωσης ανέφερε τα εξής:

«Η υποχρέωση ενημέρωσης των συνδρομητών σχετικά με τον ή τους σκοπούς των δημόσιων καταλόγων, στους οποίους πρόκειται να περιληφθούν τα στοιχεία ταυτότητάς τους, πρέπει να επιβάλλεται στο μέρος που συλλέγει τα δεδομένα για το σκοπό αυτό. Όταν τα δεδομένα μπορούν να διαβιβασθούν σε έναν ή περισσότερους τρίτους, ο συνδρομητής θα πρέπει να ενημερώνεται για αυτή τη δυνατότητα και για τον παραλήπτη ή για τις κατηγορίες των πιθανών παραληπτών. *Η τυχόν διαβίβαση θα πρέπει να τελεί υπό την προϋπόθεση ότι τα δεδομένα δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν για λόγους άλλους από εκείνους, για τους οποίους συλλέχθηκαν.* Εάν το μέρος που συλλέγει τα δεδομένα από τον συνδρομητή ή κάποιος τρίτος, στον οποίο έχουν διαβιβαστεί τα δεδομένα, επιθυμεί να τα χρησιμοποιήσει για κάποιον επιπλέον σκοπό, τότε είτε το μέρος αυτό είτε ο τρίτος πρέπει να ζητούν εκ νέου τη συγκατάθεση του συνδρομητή»¹⁰.

35. Στη σκέψη 63 της αποφάσεως της 5ης Μαΐου 2011, Deutsche Telekom (C-543/09, EU:C:2011:279), το Δικαστήριο έκρινε ότι η διαβίβαση προσωπικών δεδομένων σε τρίτον επιτρέπεται «υπό την προϋπόθεση ότι τα δεδομένα δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν για λόγους άλλους από εκείνους για τους οποίους συλλέχθηκαν».

36. Τρίτον, το Δικαστήριο αναφέρθηκε στην εξαίρεση από την εν λόγω αρχή η οποία εξαίρεση προβλέπεται ειδικά στο άρθρο 12, παράγραφος 3, της οδηγίας για την προστασία της ιδιωτικής ζωής στις ηλεκτρονικές επικοινωνίες.

37. Κατά τη διάταξη αυτή, «[τ]α κράτη μέλη μπορούν να απαιτήσουν να ζητείται η πρόσθετη συγκατάθεση των συνδρομητών για οποιοδήποτε άλλο σκοπό δημόσιου καταλόγου, εκτός της έρευνας των στοιχείων επαφής προσώπων βάσει του ονόματός τους και, εάν απαιτείται, ενός ελάχιστου αριθμού άλλων στοιχείων ταυτότητας».

38. Κατά το Δικαστήριο, η λήψη νέας συγκαταθέσεως του συνδρομητή απαιτείται «[ε]άν το μέρος που συλλέγει τα δεδομένα από τον συνδρομητή ή κάποιος τρίτος στον οποίο έχουν διαβιβασθεί τα δεδομένα επιθυμεί να τα χρησιμοποιήσει για κάποιον επιπλέον σκοπό»¹¹.

8 — Η υπογράμμιση δική μου.

9 — Απόφαση της 5ης Μαΐου 2011, Deutsche Telekom (C-543/09, EU:C:2011:279, σκέψη 63).

10 — Η υπογράμμιση δική μου.

11 — Απόφαση της 5ης Μαΐου 2011, Deutsche Telekom (C-543/09, EU:C:2011:279, σκέψη 64).

39. Μολονότι η εν λόγω απόφαση Deutsche Telekom αφορούσε μια αμιγώς εσωτερική κατάσταση, φρονώ ότι η λύση στην οποία κατέληξε το Δικαστήριο στην απόφαση εκείνη πρέπει να μεταφερθεί κατ' αναλογία σε μια διασυνοριακή κατάσταση όπως η επίμαχη.

40. Πράγματι, κατά τη γνώμη μου δεν υπάρχει κανένας ιδιαίτερος λόγος που να δικαιολογεί διαφορετική μεταχείριση αναλόγως του αν ο πάροχος είναι εγκατεστημένος στην εθνική επικράτεια ή σε άλλο κράτος μέλος, από τη στιγμή που ο πάροχος αυτός συγκεντρώνει τα προσωπικά δεδομένα των συνδρομητών για σκοπούς απολύτως πανομοιότυπους με αυτούς για τους οποίους συγκεντρώθηκαν ενόψει της πρώτης δημοσιεύσεώς τους. Συγκεκριμένα, όποιος και αν είναι ο τόπος εγκαταστάσεώς του στην Ένωση, ο πάροχος αυτός παρέχει την υπηρεσία καταλόγων και/ή πληροφοριών καταλόγου εντός κανονιστικού πλαισίου ευρέως εναρμονισμένου και οριοθετημένου που καθιστά δυνατό να διασφαλιστεί η τήρηση των απαιτήσεων ως προς την προστασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα των συνδρομητών, όπως αυτό προκύπτει ιδίως και σαφέστατα από το άρθρο 25, παράγραφος 5, της οδηγίας καθολικής υπηρεσίας και από το άρθρο 12 της οδηγίας για την προστασία της ιδιωτικής ζωής στις ηλεκτρονικές επικοινωνίες.

41. Ελλείψει τέτοιας δικαιολογήσεως ερειδομένης στην προστασία των προσωπικών δεδομένων των συνδρομητών, μια τέτοια διαφορετική μεταχείριση θα κατέληγε στη δημιουργία άμεσης διακρίσεως λόγω ιθαγενείας μεταξύ των παρόχων που ασκούν την ίδια δραστηριότητα. Τούτο θα συνιστούσε σοβαρή παραβίαση μιας γενικής αρχής του δικαίου της Ένωσης¹² και εμπόδιο στην αρχή της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών¹³ που κατοχυρώνεται στο άρθρο 56 ΣΛΕΕ¹⁴.

42. Εξάλλου, το ζήτημα εδώ είναι να διασφαλιστεί η πλήρης επίτευξη των σκοπών της οδηγίας καθολικής υπηρεσίας. Στο άρθρο 25 της οδηγίας αυτής, ο νομοθέτης της Ένωσης δεν κρύβει τη φιλοδοξία του να διασφαλίσει μια υπηρεσία πληροφοριών καταλόγου που να είναι πλέον όχι μόνο εθνική αλλά και πραγματικά διασυνοριακή, και τούτο προκειμένου να διασφαλίσει, σύμφωνα με το άρθρο 28, παράγραφος 1, στοιχείο β', της εν λόγω οδηγίας, την πρόσβαση κάθε τελικού χρήστη σε όλους τους αριθμούς τηλεφώνου που χορηγούνται εντός της Ένωσης.

43. Πράγματι, ενώ το άρθρο 25, παράγραφος 2, της οδηγίας αυτής πρέπει να παρέχει στους παρόχους υπηρεσίας πληροφοριών καταλόγου πρόσβαση στα προσωπικά δεδομένα αλλοδαπών συνδρομητών, το άρθρο 25, παράγραφος 4, της εν λόγω οδηγίας πρέπει να παρέχει στους τελικούς χρήστες πρόσβαση στην υπηρεσία πληροφοριών καταλόγου άλλου κράτους μέλους. Αμφότερες οι διατάξεις αυτές συνιστούν ένα όλον που διασφαλίζει αποτελεσματική πρόσβαση κάθε τελικού χρήστη σε όλους τους αριθμούς τηλεφώνου εντός της Ένωσης.

44. Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω στοιχείων, καταλήγω επομένως στο συμπέρασμα, αφενός, ότι μια διαφορετική μεταχείριση του αιτήματος, αναλόγως του αν αυτό υποβάλλεται από πάροχο εγκατεστημένο σε κράτος μέλος άλλο από αυτό στο οποίο κατοικεί ο συνδρομητής, δεν είναι συμβατή με το άρθρο 25, παράγραφος 2, της οδηγίας καθολικής υπηρεσίας και με το άρθρο 12, παράγραφος 2, της οδηγίας για την προστασία της ιδιωτικής ζωής στις ηλεκτρονικές επικοινωνίες όταν ο πάροχος αυτός συγκεντρώνει τα προσωπικά δεδομένα των συνδρομητών για σκοπούς απολύτως πανομοιότυπους με αυτούς για τους οποίους συγκεντρώθηκαν ενόψει της πρώτης δημοσιεύσεώς τους.

12 — Η αρχή της απαγορεύσεως των δυσμενών διακρίσεων διατυπώνεται στο άρθρο 21, παράγραφος 2, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων το οποίο ορίζει ότι εντός του πεδίου εφαρμογής των Συνθηκών απαγορεύεται κάθε διάκριση λόγω ιθαγενείας.

13 — Αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η Vodafone, η παροχή υπηρεσίας καταλόγων και/ή πληροφοριών καταλόγου προδήλως εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής των διατάξεων της Συνθήκης που κατοχυρώνουν την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών.

14 — Από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι το άρθρο 56 ΣΛΕΕ επιτάσσει την εξάλειψη κάθε διακρίσεως λόγω ιθαγενείας εις βάρος του παρόχου υπηρεσιών (απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 2015, X-Steuerberatungsgesellschaft, C-342/14, EU:C:2015:827, σκέψη 48 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

45. Επομένως, υπό τις περιστάσεις αυτές, μια επιχείρηση όπως η Tele2, στην οποία υποβάλλεται αίτημα διαθέσεως στοιχείων, δεν μπορεί να απαιτήσει χωριστή και ειδική συγκατάθεση του συνδρομητή, ούτε καν, όπως υπονοεί η Vodafone, συγκατάθεση αναλόγως των διαφόρων κρατών μελών της Ένωσης.

46. Αντιθέτως, κατά τον χρόνο υπογραφής της συμβάσεως συνδρομής, η επιχείρηση αυτή πρέπει να διασφαλίσει σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 12, παράγραφος 1, της οδηγίας για την προστασία της ιδιωτικής ζωής στις ηλεκτρονικές επικοινωνίες, υπό το πρίσμα των αιτιολογικών σκέψεων 38 και 39 της εν λόγω οδηγίας, ότι ο συνδρομητής λαμβάνει σαφείς και ακριβείς πληροφορίες ως προς τον σκοπό και τις διάφορες πτυχές της μεταχείρισεως των προσωπικών του δεδομένων και, ειδικότερα, ως προς τη δυνατότητα τα εν λόγω δεδομένα να τεθούν στη διάθεση παρόχου υπηρεσίας καταλόγων και/ή πληροφοριών καταλόγου που δραστηριοποιείται σε κράτος μέλος άλλο από αυτό στο οποίο κατοικεί ο συνδρομητής.

47. Αφετέρου, είναι σαφές, λαμβανομένης υπόψη ιδίως της ερμηνείας την οποία το Δικαστήριο δέχθηκε σχετικά με τις εν λόγω διατάξεις στην απόφαση της 5ης Μαΐου 2011, Deutsche Telekom (C-543/09, EU:C:2011:279), ότι διαφορετική μεταχείριση του αιτήματος αναλόγως του αν αυτό υποβάλλεται από εθνικό πάροχο ή από αλλοδαπό πάροχο δύναται να δικαιολογηθεί μόνο στην περίπτωση που τα επίμαχα δεδομένα προορίζονται να χρησιμοποιηθούν για άλλους σκοπούς, ιδίως όταν ο πάροχος αυτός προτείνει την υπηρεσία αντίστροφης αναζήτησεως της ταυτότητας του συνδρομητή με βάση τον αριθμό του τηλεφώνου.

48. Στην υπό κρίση υπόθεση, και βάσει των πληροφοριών που βρίσκονται στον ιστότοπο της EDA, αυτή πράγματι φαίνεται να παρέχει την εν λόγω υπηρεσία. Υπό τις περιστάσεις αυτές, όπου τα επίμαχα δεδομένα όντως προορίζονται να χρησιμοποιηθούν για σκοπούς άλλους από αυτούς για τους οποίους συγκεντρώθηκαν ενόψει της πρώτης δημοσιεύσεώς τους, η Tele2, κατά τη γνώμη μου, θεμιτώς δύναται να ζητήσει την ειδική συγκατάθεση των συνδρομητών για μια τέτοια επεξεργασία των δεδομένων τους.

49. Υπό το πρίσμα όλων των επισημάνσεων αυτών, φρονώ συνεπώς ότι το άρθρο 25, παράγραφος 2, της οδηγίας καθολικής υπηρεσίας και το άρθρο 12 της οδηγίας για την προστασία της ιδιωτικής ζωής στις ηλεκτρονικές επικοινωνίες πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι απαγορεύουν σε επιχείρηση στην οποία υποβάλλεται αίτημα διαθέσεως προσωπικών δεδομένων των συνδρομητών της να προβεί, αφού λάβει τη συγκατάθεση των τελευταίων, σε διαφορετική μεταχείριση των παρόχων υπηρεσίας καταλόγων και/ή πληροφοριών καταλόγου αναλόγως του κράτους μέλους εντός του οποίου παρέχονται οι ως άνω υπηρεσίες, αρκεί όμως τα δεδομένα αυτά να προορίζονται να χρησιμοποιηθούν για σκοπούς πανομοιότυπους με αυτούς για τους οποίους συγκεντρώθηκαν ενόψει της πρώτης δημοσιεύσεώς τους.

50. Η επιχείρηση αυτή πρέπει επομένως να διασφαλίσει, κατά την υπογραφή της συμβάσεως συνδρομής, ότι ο συνδρομητής λαμβάνει σαφείς και ακριβείς πληροφορίες σχετικά με τις διάφορες πτυχές της επεξεργασίας των δεδομένων του και, ειδικότερα, σχετικά με τη διάθεσή τους προς τον σκοπό δημοσιεύσεώς τους σε τηλεφωνικό κατάλογο ή εκμεταλλεύσεώς τους από υπηρεσία πληροφοριών καταλόγου σε κράτος μέλος άλλο από αυτό στο οποίο κατοικεί ο συνδρομητής.

IV – Πρόταση

51. Υπό το πρίσμα των ανωτέρω εκτιμήσεων, προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα του College van Beroep voor het bedrijfsleven (διοικητικού δικαστηρίου αρμόδιου για οικονομικές υποθέσεις, Κάτω Χώρες) ως εξής:

Το άρθρο 25, παράγραφος 2, της οδηγίας 2002/22/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 2002, για την καθολική υπηρεσία και τα δικαιώματα των χρηστών όσον αφορά δίκτυα και υπηρεσίες ηλεκτρονικών επικοινωνιών (οδηγία καθολικής υπηρεσίας), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2009/136/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 25ης Νοεμβρίου 2009, και το άρθρο 12 της οδηγίας 2002/58/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Ιουλίου 2002, σχετικά με την επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και την προστασία της ιδιωτικής ζωής στον τομέα των ηλεκτρονικών επικοινωνιών (οδηγία για την προστασία ιδιωτικής ζωής στις ηλεκτρονικές επικοινωνίες), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2009/136, πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι απαγορεύουν σε επιχείρηση στην οποία υποβάλλεται αίτημα διαθέσεως προσωπικών δεδομένων των συνδρομητών της να προβεί, αφού λάβει τη συγκατάθεση των τελευταίων, σε διαφορετική μεταχείριση των παρόχων υπηρεσίας καταλόγων και/ή πληροφοριών καταλόγου αναλόγως του κράτους μέλους εντός του οποίου παρέχονται οι ως άνω υπηρεσίες, αρκεί όμως τα δεδομένα αυτά να προορίζονται να χρησιμοποιηθούν για σκοπούς πανομοιότυπους με αυτούς για τους οποίους συγκεντρώθηκαν ενόψει της πρώτης δημοσιεύσεώς τους.

Η επιχείρηση αυτή πρέπει επομένως να διασφαλίσει, κατά την υπογραφή της συμβάσεως συνδρομής, ότι ο συνδρομητής λαμβάνει σαφείς και ακριβείς πληροφορίες σχετικά με τις διάφορες πτυχές της επεξεργασίας των δεδομένων του και, ειδικότερα, σχετικά με τη διάθεσή τους προς τον σκοπό δημοσιεύσεώς τους σε τηλεφωνικό κατάλογο ή εκμεταλλεύσεώς τους από υπηρεσία πληροφοριών καταλόγου σε κράτος μέλος άλλο από αυτό στο οποίο κατοικεί ο συνδρομητής.